20 Σεπτεμβρίου 2021

Ο Άνθρωπος του Θεού: Μια κριτική σε μια υπέροχη ταινία που βλέπεται με τα «μάτια» της καρδιάς

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Θέατρο, Κινηματογράφος, Ντοκυμανταίρ, TV και Διαδίκτυο / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα)

Ο «Άνθρωπος του Θεού» είναι μια ταινία που σε «καλεί» να την παρακολουθήσεις με την καρδιά σου, και να βυθιστείς μέσα στην ευλογία που αποπνέει ο βίος του Αγίου Νεκταρίου.

Το πρώτο πράγμα που σου αποπνέει η υπέροχη ταινία «Ο Άνθρωπος του Θεού» (Man of God), πριν ακόμα φτάσει στους τίτλους τέλους, είναι πως πρόκειται για ένα έργο που «βλέπεται» με τα μάτια της καρδιάς. Και αυτή είναι η μεγάλη επιτυχία της.

Γιατί δεν θα μπορούσε να προσεγγιστεί αλλιώς η ζωή ενός Αγίου που κέρδισε την αιωνιότητα με το μεγαλείο της φλογερής καρδιακής πίστης του, κόντρα σε όλες τις αντιξοότητες. Τα ίχνη που άφησε ένας άνθρωπος που έρεε ανόθευτη αγάπη, μόνο με την καρδιά σου μπορείς να τα ακολουθήσεις.

Η Yelena Popovic, φαίνεται πως ήθελε να αποδώσει τον βίο του Αγίου, με τρόπο εσωτερικό, πνευματικό, πράο, ταπεινό, χωρίς πομπώδεις σκηνές και σκηνοθετικά τρικ, στημένα για να κλέψουν εντυπώσεις.

Δεν χρειάζονταν άλλωστε. Παρακολουθείς τα στιγμιότυπα της ζωής ενός ασκητή που αγωνίζεται μέσα στην τρέλα του κόσμου. Και ασκητισμός σημαίνει απομάκρυνση από τα εγκόσμια, ακόμα και αν παραμένεις εντός του κόσμου. Να ησυχάζεις καθώς κλείνεις τα αυτιά σου στη βουή του κοσμικού φρονήματος. Να

αφήνεις χώρο στη ψυχή σου για να ακούσεις τι έχει να πει. Να κάνεις ησυχία για να ακουστεί η φωνή του Θεού.

Και αυτό ακριβώς σου προκαλεί «Ο Άνθρωπος του Θεού». Αυτή την ουράνια γεύση ασκητισμού σου μεταφέρει. Σιωπάς και πέφτεις σε περισυλλογή, βλέποντας τη μαρτυρική ζωή ενός Αγίου που υπέμεινε τα πάνδεινα και παρόλα αυτά ζητούσε ταπεινά συγγνώμη από τους διώκτες του. Και μοιραία πέφτεις σε συγκρίσεις με τη μικρότητα σου. Και σιωπάς περισσότερο.

Από τη στιγμή που εμφανίζεται ο Άρης Σερβετάλης σαν Άγιος Νεκτάριος στην οθόνη, ο θεατής νοιώθει «παγιδευμένος» από τη μορφή του και κυριολεκτικά δεν μπορεί να πάρει τα μάτια του από πάνω του.

Η Popovic με τα εξαιρετικά πλάνα της, εκμεταλλεύεται στο έπακρο την εκπληκτική ερμηνεία του πρωταγωνιστή, ο οποίος κυριολεκτικά σε μαγνητίζει με τον τρόπο που χειρίζεται το πρόσωπο του, το βλέμμα του, τις εκφράσεις του, τις κινήσεις του, τους λόγους του. Ο Άρης Σερβετάλης καταφέρνει να μονοπωλεί την προσοχή σου, τόσο όταν μιλά, όσο και όταν δεν λέει απολύτως τίποτα. Καταφέρνει να εκπέμπει μια πνευματικότητα που σε αφήνει άναυδο.

Η φωτογραφία της ταινίας είναι εξαιρετική, με υπέροχα πλάνα να σε συνοδεύουν καθ’ όλο το μήκος της, χωρίς όμως να σου αποσπούν την προσοχή από το επίκεντρο που παραμένει σταθερά η μορφή του Αγίου. Τα σκηνικά είναι καλοβαλμένα και αληθοφανή με προσεγμένη την κάθε λεπτομέρεια. Φανταστική δουλειά έχει γίνει και στα κοστούμια όπου η Εύα Νάθενα, απέδωσε τέλεια το ενδυματολογικό στυλ της εποχής.

Η θαυμάσια μουσική του Zbigniew Preisner, ακολουθεί και αυτή με λιτό τρόπο τον βίο του Αγίου, διανθίζει τις σκηνές της ταινίας χωρίς να τις υπερκαλύπτει, οι γλυκοί Βυζαντινοί ψαλμοί που ακούγονται σε διάφορα στιγμιότυπα δένουν άριστα με την πνευματικότητα που εκπέμπεται και ασφαλώς η επιβλητική και μεγαλειώδης φωνή της Lisa Gerrard των Dead Can Dance, απογειώνει τη μουσική παλέτα.

Οι ερμηνείες όλων των ηθοποιών είναι αξιόλογες και απόλυτα εναρμονισμένες με το ύφος της ταινίας. Ξεχωρίζει η ερμηνεία του Χρίστου Λούλη ως διευθυντή της Ριζαρείου Σχολής, με έναν ρόλο – αρχέτυπο του άθεου/αγνωστικιστή που πασχίζει μάταια να βρει απαντήσεις για το νόημα της ζωής, παλεύοντας παράλληλα να καταπνίξει την εσωτερική φωνή που φωνάζει πως ο Θεός είναι δίπλα σου, αρκεί να κάνεις πέρα τον εγωισμό σου και να του απλώσεις το χέρι.

Αυτή την «ενοχλητική» εσωτερική φωνή, την μετέτρεπε σε εκκωφαντικό ήχο

σάλπιγγας ο Άγιος Νεκτάριος, χωρίς να κάνει απολύτως τίποτα. Χωρίς να παρεμβαίνει πουθενά. Μόνο και μόνο με το αγιασμένο παράδειγμά του.

Ακόμα ξεχωρίζει η ερμηνεία του ταλαντούχου Alexander Petrov (σαν Κώστας), ως βοηθού του Αγίου Νεκταρίου που ζητά απεγνωσμένα απονομή δικαιοσύνης για τις αδικίες που γίνονται στον Άγιο, μάταια όμως, γιατί όπως του αποδεικνύει η ίδια η ζωή, η δικαιοσύνη του Θεού είναι αυτή που έχει τον τελικό και τον αιώνιο λόγο και όχι η δικαιοσύνη των ανθρώπων.

Ασφαλώς ξεχωρίζει και η υπέροχη και τόσο δυναμική ερμηνεία της Καριοφυλλιάς Καραμπέτη ως μια μαινόμενη μάνα μοναχής (Τόνια Σωτηροπούλου), η οποία συκοφάντησε τον Άγιο Νεκτάριο κατηγορώντας τον για σκάνδαλα που δεν είχαν καμία σχέση με την πραγματικότητα, άλλα και η τόσο συγκινητική ερμηνεία του Mickey Rourke, που έδωσε μια συγκλονιστική νότα, στη τελευταία σκηνή της ταινίας.

Ο «Άνθρωπος του Θεού» είναι αναμφίβολα μια «βαριά» ταινία. Στενάχωρη και ασήκωτη, όπως ήταν και ο ηρωικός βίος αυτού του ένδοξου αθλητή του Χριστού, του Αγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως. Παρακολουθώντας την, δεν μπορεί παρά να αρχίσει να σε κατατρώει ένα μεγάλο «γιατί», για όλες τις αδικίες και τους διωγμούς που υπέστη. Αγανακτείς με τον κατατρεγμό που βίωσε σε όλη τη ζωή του.

Βλέποντας όμως τον Άγιο να στέκεται βουβός απέναντι στην ανθρώπινη αδικία, άλλα να δείχνει τον ουρανό με το δάχτυλο, αυτό το πρώτο, το αυθόρμητο «γιατί» αρχίζει να ξεθωριάζει μέσα σου.

Καθώς το ταξίδι της ταινίας βαδίζει προς το τέλος του, νοιώθεις να χάνουν την όποια αίγλη τους λέξεις όπως: εξουσία, φήμη, δόξα, αξιώματα, περιουσία. Τα σβήνει όλα ο Άγιος, με την αστραποβόλα βιοτή του.

Και όσο τον παρακολουθείς να παραδίνεται στα χέρια του Θεού και να δοξάζεται, τόσο νοιώθεις να βυθίζεται και η καρδιά σου σε μια εσωτερική ειρήνη, σε μια γλυκιά ησυχία, σε μια πολύτιμη χαρμολύπη, που σε συνοδεύει φεύγοντας, έχοντας ξεχάσει όλα τα «γιατί».

Πηγή: sportime.gr